

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6562/08
08.04.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Наде Кљајевић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА против решења Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Већа у Новом Саду бр. 116-191/II-08 од 01.09.2008. године, у предмету дисциплинске мере – новчана казна, у нејавној седници већа одржаној дана 08.04.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Већа у Новом Саду бр. 116-191/II-08 од 01.09.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је приговор тужиоца, изјављен против решења Дисциплинског старешине Полицијске управе у Сомбору бр. 116-9/08 од 25.07.2008. године, којим је утврђена дисциплинска одговорност тужиоца за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 2. Закона о полицији извршену на начин и у време ближе описаним у диспозитиву решења првостепеног органа и изречена му је дисциплинска мера новчана казна у износу од 30% од месечне плате у трајању од 2 (два) месеца.

У тужби, поднетој Врховном суду Србије, тужилац оспорава законитост решења туженог органа истичући да тужени орган није оценио све наводе жалбе, односно приговора тужиоца на решење првостепеног органа од 25.07.2008. године. Наводи да решење првостепеног органа није достављено браниоцу тужиоца. Надаље указује да је пуномоћје за заступање за адвоката АБ предато дисциплинском старешини још 27.05.2008. године. Сматра да нема правих – поузданих доказа да је тужилац извршио тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 2. Закона о полицији, те да га због недостатка доказа треба ослободити дисциплинске одговорности. Предлажио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу и поднеску од 6.4.2009. године, тужени орган и Јавно правобранилаштво Републике Србије истичу да је чланом 8. Правилника о начину обављања полицијских послова прописано на који начин полицијски службеници обављају наређене послове и задатке. У том смислу у конкретном случају је неспорно утврђено да је тужилац поступио противно наведеном пропису и напустио место обезбеђења објекта - __ општине супротно налогу за извршење службеног задатка бр. 522. Па чак и да је имао здравствених проблема у тренутку извршења наређених послова и задатака, тужени сматра да је имао обавезу да о томе обавести непосредног старешину и тражи одобрење да напусти место обезбеђења. Стога тужени орган истиче да је тужба неоснована и да је треба одбити.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Према образложењу решења првостепеног органа од 25.07.2008. године, дана 27.03.2008. године, поднет је предлог за покретање дисциплинског поступка против тужиоца, због тешке повреде службене дужности из члана 157 став 1 тачка 2 Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр. 101/05), а на основу закључка дисциплинског старешине од 18.04.2008. године покренут је и вођен дисциплински поступак. У образложењу решења првостепеног органа се, такође, наводи да је тужилац у изјави датој на записник 27.03.2008. године признао наводе - разлоге предлога за покретање дисциплинског поступка, као и чињеницу да је раније дисциплински кажњаван.

У образложењу оспореног решења тужени орган се позива на Уредбу о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова за коју наводи да не прописује случајеве када полицијски службеник може да напусти место обезбеђења објекта или лица која обезбеђује, али истовремено указује да је то прописано чланом 8. Правилника о начину обављања полицијских послова („Сл. гласник РС“ бр. 27/07). Стога закључује да је тужилац противно наведеном пропису напустио место обезбеђења објекта иако му је то налогом за извршење службеног задатка наложено у другом задатку, па је према образложењу оспореног решења, у складу са чланом 230. став 3. Закона о општем управном поступку, тужени орган

Код оваквог стања ствари, по налажењу Врховног суда Србије, оспореним решењем повређен је закон на штету тужиоца. У списима предмета се налази само решење првостепеног и другостепеног органа, као и записник о већању и гласању другостепеног органа, али не и закључак дисциплинског старешине о покретању дисциплинског поступка против тужиоца од 18.4.2008. године, изјава тужиоца од 27.3.2008. године и приговор тужиоца на решење првостепеног органа, па суд у недостатку комплетних списа предмета не може са сигурношћу да оцени и провери законитостведеног поступка утврђивања дисциплинске одговорности тужиоца за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 2. Закона о полицији – самовољно напуштање радног места, позорничког места, места обезбеђења одређених објеката и лица јединице или места одређеног за приправност, као ни да ли су правилно и потпуно оцењени наводи приговора тужиоца сагласно члану 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“,бр.33/97). Како тужени орган у образложењу другостепеног решења наводи да се одговорност тужиоца може утврдити на основу изјаве дате у "пред-дисциплинском поступку" сагласно члану 149. став 2. Закона о општем управном поступку, а првостепени орган да је у изјави од 27.3.2008. године тужилац признао наводе предлога за покретање дисциплинског поступка, произлазило би да након доношења закључка о покретању дисциплинског поступка није вођен дисциплински поступак против тужиоца на начин прописан Уредбом о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова Републике Србије („Службени гласник РС“,бр.8/06), што суд, такође, без потпуних списа предмета не може да утврди. Туженом се указује да се дисциплински поступак који подразумева доказни поступак и омогућавање тужиоцу права на одбрану у том поступку мора водити сагласно члану 6. наведене Уредбе, а у образложењу решења се морају, по члану 12. Уредбе у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, навести све спроведене радње и изведени докази у поступку, те утврђено чињенично стање. Такође се у образложењу оспореног решења, у погледу примене члана 8. Правилника о начину обављања полицијских послова и члана 230. став 3. Закона о општем управном поступку, морају дати јасни разлози који би упућивали на правилност примене ових прописа, јер тужени очигледно даје друге разлоге у односу на првостепени орган за одговорност тужиоца за тешку повреду радне дужности у конкретном случају.

Стога је у поновном поступку, тужени орган дужан да, на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, без повреде правила поступка и применом одговарајућих одредби како материјално-правног тако и процесно-правног прописа донесе ново на закону засновано решење.

На основу изложеног, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву ове пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96) с тим што је у поновном поступку тужени орган везан примедбама суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 08.04.2009. године, У. 6562/08

Записничар Председник већа-судија

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

ЈК